

Arrest

nr. 106 389 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDAR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U heeft in Laghman Engels gestudeerd op de middelbare school en eveneens volgde u privéles. Uw oom, K.(...) H.(...), kwam in Kaboel op tijdens de parlementsverkiezingen en hij vroeg u om uw medewerking in de campagne. Tijdens deze campagne ontving uw familie een dreigbrief van de taliban. In deze brief stond vermeld dat uw activiteiten in Kabul indruisen tegen de islamitische wetten. Jullie hebben geen aandacht besteed aan deze brief. Ongeveer twee weken later ontvingen jullie een andere brief waarin stond dat men actie

zou ondernemen. U sprak met uw oom over uw vertrek en uw oom vroeg u om nog twee weken langer te helpen bij de campagne. U contacteerde uw vader en u informeerde hem dat u na twee of drie weken naar huis zou komen. Enkele dagen voor de verkiezingen werd uw vader ontvoerd. U keerde terug naar Laghman en u contacteerde aldaar de stamoverste. Hij kwam tot een vergelijk met de taliban. Uw vader zou vrijgelaten worden in ruil voor uw deelname aan de jihad. Ondertussen was de politie op de hoogte gekomen van het feit dat u 'een jihadist' geworden was. Zij kwamen naar uw huis maar uw vader ontkende dat u bij de taliban bent gegaan. U ging naar uw ooms in Kaboel met de vraag of u bij hen kon blijven, maar dit vonden zij te gevaarlijk. U werd gezocht door de politie en de taliban en u besloot om het land te verlaten.

Op 11 oktober 2011 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, een originele taskara van uzelf, een kopie van een Hezb-i-islami kaart van uw vader, het originele akkoord van de stamoverste met de taliban en twee dreigbrieven (originelen).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de eerste plaats is het ongeloofwaardig dat u deelnam aan een verkiezingscampagne in Kaboel. Hoewel u enkele zaken kan vertellen over de kiescampagne, onder meer over tegenkandidaten in de wijk waar uw 'oom' opkwam voor de verkiezingen en min of meer over de persoon waarvan u beweerde dat hij uw oom is, ontbreekt er een heel belangrijk element in uw verklaringen (CGVS, p. 4-6). U beweerde immers niet te beseffen hoe de veiligheidssituatie was in Kaboel tijdens de presidentsverkiezingen een jaar eerder, in het jaar 2009. Als reden daarvan vermeldde u dat u in 'Laghman' woonachtig was en dat u steeds 'thuis' bleef (CGVS, p. 11). Dit is echter een verklaring die de nodige vragen oproept. Het is immers algemeen geweten dat verkiezingen in Afghanistan gepaard gaan met veel geweld. Tijdens de presidentsverkiezingen in 2009 zouden er in de tien dagen voorafgaand aan de verkiezingen alleen al naar schatting 32 aanslagen per dag gepleegd zijn (een kopie van alle vermelde informatie aangaande de verkiezingen werd toegevoegd aan het administratief dossier). Regeringsbronnen meldde dat er op de dag van de verkiezingen 73 veiligheidsincidenten hadden plaatsgevonden, maar andere bronnen, zoals ISAF, berekenden een veel hoger cijfer. ISAF raamde het aantal aanslagen op 400, waardoor de verkiezingsdag de meest gewelddadige dag werd sinds het jaar 2001. Over heel Afghanistan vonden er aanslagen plaats, waardoor het niet geloofwaardig is dat u dusdanig weinig afweet van de veiligheidssituatie van de verkiezingen in 2009 en dusdanig op de vlakte blijft. Over de presidentsverkiezingen in Kaboel specifiek, stelde u ook niets te weten, terwijl ook daar ettelijke problemen en bloederige aanslagen zich hebben voorgedaan. U eveneens gevraagd naar de parlementsverkiezingen in 2010 en de problemen die de taliban berokkendden aan de bevolking, kon u eerst geen concrete voorbeelden geven. U verklaarde zich 'niets speciaals' te herinneren (CGVS, p. 12). U specifiek gevraagd naar de problemen in Laghman, ontweek u de vraag door te stellen dat u er niet lang was en dat u opnieuw naar Kaboel ging nadat de problemen zich hadden voorgedaan (CGVS, p. 12). Over het incident dat zich in uw eigen provincie Laghman voordeed en waarbij een presidentskandidaat onder vuur genomen werd en een familielid gedood werd, zegt u bijvoorbeeld niets. Er kan uit uw verklaringen zeer duidelijk vastgesteld worden dat u niet op de hoogte was van de problemen die de taliban veroorzaken tijdens verkiezingen. U haalt kort aan dat mensen 'gewaarschuwd' werden en dat men in Kandahar vingers afsneed. Dit zijn echter heel algemene feiten. Op een later moment spreekt u dan toch over een raketaanslag in Kaboel, maar dat is werkelijk het enige concrete voorbeeld dat u geeft (CGVS, p. 11). Er hangt met andere woorden een waas van onwetendheid rond uw verklaringen terwijl er wel zeker verwacht kan worden van iemand die deelnam aan een verkiezingscampagne in een ondersteunende functie dat hij kennis heeft van en rekening houdt met de algehele context en de gevaren die verbonden zijn aan zulk een campagne. Uw onwetendheid is in dit licht zeer frappant en is van die aard dat het uw verklaringen over uw deelname aan de campagne teniet doet. Het brengt bovendien de geloofwaardigheid dat u in Afghanistan gewoond heeft in de voorbije jaren aan het wankelen.

Zoals hierboven al even kort werd aangehaald, is de informatie die u geeft over de verkiezingscampagne waaraan u deelnam eveneens summier. Zo lijkt u geen weet te hebben van de sfeer in Kaboel voor de verkiezingen ('ik was in Laghman'), kunt u slechts de namen opnoemen van tegenkandidaten maar weet u helemaal niet waarvoor zij inhoudelijk staan ('ik weet niet wat de thema's waren van hun campagnes'), weet u niet wie er uiteindelijk de verkiezingen gewonnen heeft ('ik was er niet, ik weet het niet, ik ken het resultaat niet'), weet u niet hoeveel zetels er te verdelen waren en weet u niet precies welke concrete veiligheidsmaatregelen er getroffen werden, hoewel u meende dat de

veiligheid goed was omwille van de aanwezigheid van het veiligheidspersoneel en van ISAF (CGVS, p. 4-6). Nochtans is dit laatste erg belangrijk tegen de achtergrond van het grote geweld tijdens de presidentsverkiezingen en in het kader van de verstrengde veiligheid in 2010. Over uw 'oom' zijn verkiezingsresultaat weet u ook niet bepaald veel, u zou enkel van horen zeggen hebben dat hij de verkiezingen niet gewonnen heeft en u geeft een korte schets van wie hij was. Niets meer (CGVS, p. 6). Nochtans is het merkwaardig dat u zo weinig weet over het uiteindelijke resultaat indien u zelf actief betrokken was bij de campagne en omwille hiervan het land verlaten heeft. Men zou immers verwachten dat u in de jaren die ondertussen verstreken zijn hier toch in meer detail naar geïnformeerd zou hebben daar u hier actief bij betrokken bent geweest en er van uit kan worden gegaan dat u hiervoor toch enig interesse zou vertonen. Wat er ook van zij, de summiere verklaringen die u aflegde over de campagne en over uw 'oom' zijn zaken die u ook op een andere manier zou kunnen weten. De persoon die u uw 'oom' noemde was immers een publieke persoon die deelnam aan de verkiezingen en de andere informatie kan elders ook verkregen zijn aangezien er zowel in buiten-als binnenland gerapporteerd én onder de bevolking gesproken werd over de verkiezingen. Er is dan ook niets dat in de richting wijst van uw eigen participatie. Uw verklaringen dienaangaande kunnen niet als geloofwaardig bestempeld worden.

Voorts is het ondenkbaar dat u 'geen aandacht' besteed zou hebben aan een dreigbrief van de taliban op het moment dat u meewerkte aan een verkiezingscampagne. Gelet op de riskante omstandigheden rond verkiezingen in Afghanistan, is het gewoonweg onvoorstelbaar dat u een bedreiging aan zich laat voorbij gaan (CGVS, p. 13). U naar toelichting gevraagd stelde u dat men u hoe dan ook zou rekruteren voor de jihad. Deze verklaring is een volledig nieuw element dat u aanhaalt. Aan de dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst d.d. 28.10.2011) heeft u helemaal niet vermeld dat men u reeds vóór uw campagnevoering in Kaboel wou rekruteren (CGVS, p. 15). U hier dan ook naar gepeild, stelt u dat u dit effectief onvermeld hebt gelaten, een gegeven dat toch wel de nodige verbazing wekt (CGVS, p.15). Uw verklaring lijkt dan ook sterk gewijzigd te zijn in functie van uw asielprocedure en de vragen die in het kader van uw asielaanvraag gesteld werden. Deze toevoeging wordt gezien als een toevoeging en niet als een geloofwaardig element. Eveneens stelde u plotseling dat u reeds eerder bedreigd werd door de taliban, een verklaring die tevens ontstaan is na gerichte vragen zonder dat u hier ook maar iets over gezegd heeft aan de DVZ of op het moment dat er gevraagd werd naar uw vluchtrelaas (CGVS, p. 13, 15). Deze nieuwe ongeloofwaardige elementen daargelaten, kan het niet overtuigen dat u in een moeilijk politiek klimaat én op een ogenblik dat er een gespannen sfeer heerst in Afghanistan tijdens de verkiezingen, u zo onbezorgd een bedreiging van de taliban naast zich neerlegt. Het is overigens volledig ondenkbaar dat u ook een tweede bedreiging, waarin actie wordt aangekondigd, zomaar negeert en ondanks de waarschuwing besluit om nog enkele weken te blijven in Kaboel (CGVS, p. 13). In een Afghaanse context kunnen zulke verklaringen niet serieus genomen worden. Uw asielaanvraag wordt ongeloofwaardig geacht. Ten slotte worden nog volgende opmerkingen gemaakt. Ten eerste is het niet aannemelijk dat de taliban overgaan tot een 'mensenruil', uzelf in plaats van uw vader, zonder dat men de zekerheid had dat u effectief ter plaatse zou zijn. Indien men u daadwerkelijk zo belangrijk vond en men u in handen wou krijgen door uw vader te ontvoeren, is het niet logisch dat men uw vader zonder meer zou laten gaan. Uw eigen aanwezigheid was blijkbaar niet vereist om de deal te sluiten, wat zeer eigenaardig, om niet te zeggen, ronduit ongeloofwaardig is (CGVS, p. 13, 15). Ten tweede heeft u er geen enkel idee van hoe de taliban te weten zijn gekomen dat u aan de campagne werkte, terwijl men toch kan verwachten dat u of uw familie dit hebben uitgezocht. Immers u hiernaar gepeild, komt u niet verder dan in zeer algemene termen te stellen 'mensen in het dorp gaven die informatie' (CGVS, p. 14). Er kan immers verwacht worden dat u en uw familie de nodige discretie aan de dag zouden hebben gelegd over uw participatie. Uw onwetendheid hieromtrent is niet overtuigend. Ten derde haalde u ook aan dat u reeds voor de verkiezingen gevisieerd werd omwille van uw Engelse taalkennis (CGVS, p. 12). Andermaal haalt u een element aan dat volledig nieuw is. Uit de vragenlijst bij DVZ blijkt niet dat u deze taalvaardigheid heeft aangehaald als een reden van vervolging (Vragenlijst d.d. 28.10.2011). Wat er ook van zij, louter het feit dat u een notie heeft van het Engels is onvoldoende om een gerichte vervolging te verklaren. Indien deze kennis de kern uitmaakte van uw vervolgingsvrees, kan er overigens verondersteld worden dat dit aan bod kwam tijdens uw eerste gehoor op de DVZ. Het is niet aannemelijk dat u hierdoor problemen heeft ervaren. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, een originele taskara van uzelf, een kopie van een Hezb-i-Islami kaart van uw vader, het originele akkoord van de stamoverste met de taliban en twee dreigbrieven (originelen). De informatie in uw taskara heeft betrekking op uw identiteit en wordt niet betwist. De documenten van uw vader, zijn taskara en zijn kaart van de Hezb-i-Islami, worden op zich niet betwist doch hebben geen betrekking op uw asielmotieven. De twee dreigbrieven en het akkoord met de taliban die u neerlegde hebben gezien bovenstaande vaststellingen geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag wat in uw geval niet zo blijkt

te zijn. Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul, provincie Kabul, te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U verklaart onderwijs te hebben genoten, u hebt de middelbare school afgewerkt, u spreekt Pahtou, Engels en een beetje Dari (CGVS, p. 3; Verklaring vraag 8). Daarenboven stelde u dat u familie heeft wonen, uw ooms, in Kabul stad en uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u contact met hen had (CGVS, p. 3,7-8). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een 'vreemde' gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63 juncto artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is geboren en getogen in Laghman, een regio in Afghanistan die onder subsidiaire bescherming valt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt het echter niet nodig te vinden om te onderzoeken of verzoeker daadwerkelijk uit Laghman afkomstig is en recht heeft op subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft slechts een maand in Kabul verbleven, waarin dreigbrieven werden verstuurd naar zijn ouderlijke huis aangezien geweten was dat hij zijn oom in Kabul was gaan helpen bij zijn verkiezingscampagne. In Kabul heeft verzoeker bescherming gevraagd aan zijn oom, maar deze heeft dit verzoek niet kunnen inwilligen omdat hij hiermee zichzelf in gevaar zou brengen. Verzoeker kan niet terug naar Kabul omdat de taliban hem hier zou vinden en kan niet naar Laghman gezien de algemene toestand daar veel te gevaarlijk is. Op basis van de ene maand die verzoeker in Kabul heeft verbleven worden hem vragen gesteld over gebeurtenissen in Kabul in 2009. Deze kennis is echter niet relevant om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk een vluchteling is in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het jaar 2009 is immers een andere tijdszone dan waar het asielrelaas van verzoeker zich afspeelt. Ook uit het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de problemen die de taliban tijdens verkiezingen veroorzaakt, kan niet worden afgeleid dat verzoeker de waarheid niet vertelde, noch is het een reden om aan te nemen dat hij geen vluchteling is. Verzoeker vraagt geen asiel aan omdat hij politiek actief is. Hij heeft slechts zijn oom geholpen tijdens de verkiezingen, zoals wel meer gebeurt, en heeft ten gevolge hiervan dreigbrieven ontvangen die hem gedwongen hebben het land te verlaten. Het gehoor is er echter op gericht te toetsen hoeveel hij kent van de politieke visies van partijen, kandidaten in de verkiezingen en het resultaat ervan, niettegenstaande hij reeds het land had verlaten voordat de verkiezingsresultaten werden bekend gemaakt. Verzoeker meent tevens dat hem herhaaldelijk is gevraagd om voor de taliban te werken en dat dit ook vermeld werd in zijn vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is dus geenszins een nieuw element, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opwerpt en verzoeker heeft geen verschillende asielrelazen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er is geweten dat Laghman onder talibanbewind staat en dat iedere persoon kan worden onderdrukt om deel te nemen aan de jihad. Het is in die zin dat verzoeker heeft laten uitschijnen dat hij hoe dan ook zou worden gerekruteerd voor de jihad. Tijdens het gehoor werd overigens geen enkele vraag gesteld over de afgelegde reisweg, noch de manier waarop verzoeker naar hier is gekomen. Er kon tijdens het gehoor een vooringenomenheid waargenomen worden van de dossierbehandelaar, waardoor de kern van het asielrelaas van verzoeker ter zijde werd geschoven en hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om in een normaal klimaat zijn asielrelaas toe te lichten. Ten slotte stelt verzoeker dat eerst naar de stukken moet worden gekeken om dan verder te gaan met het mondelinge asielrelaas. De dreigbrieven zijn authentiek en verzoeker voegt een aantal campagnebladeren, de werkvergunning van zijn oom, een foto van hem en zijn oom, de taskara van zijn oom, het kandidaatsformulier van zijn oom en een schrijven van de gemeente en politie dat hij heeft deelgenomen aan de verkiezingscampagne toe. Deze stukken tonen allemaal aan dat verzoeker de neef is van K. H., die opkwam tijdens de laatste verkiezingen en dat hij zich in Kabul bevond gedurende een maand om zijn oom bij te staan. Bijkomend

stuk is ook een video van de campagne van zijn nonkel en een video van een huwelijk binnen de familie waarbij zowel verzoeker als zijn oom aanwezig waren. Het is dan ook onvoorstelbaar dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verhaal van verzoeker en dat om die reden de bewijswaarde van de documenten die hij voorlegt teniet wordt gedaan.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: zijn taskara, de taskara van zijn vader, een lidmaatschapskaart van zijn vader bij Hezb-i-Islami, drie dreigbrieven, een aantal campagnepamfletten van K. H., een werkvergunning van K. H., een foto van verzoeker en K. H., de taskara van K. H., het kandidaatsformulier van K. H. en een schrijven van de politie en gemeente.

Ter terechtzitting d.d. 7 juni 2013 legt verzoeker een inventaris met volgende stukken neer: zijn taskara, de taskara van zijn vader, lidmaatschapskaart van zijn vader bij Hezb-i-Islami en de dreigbrieven opnieuw neer, vergezeld van een beëdigde vertaling, alsook een spoedformulier met betrekking tot het opnemen van de vader van verzoeker in het ziekenhuis, de medicijnen die werden voorgeschreven aan de vader van verzoeker, een foto van de vader van verzoeker in het ziekenhuis en een MRI-rapport van de vader van verzoeker. Daarnaast legt verzoeker een USB-stick neer waarop naar eigen zeggen video beelden staan van een trouwfeest in de familie waarop zowel hij als K. H. aanwezig zijn.

Op de inventaris staan evenzeer de volgende stukken vermeld: campagnepamfletten van K. H., werkvergunning van K. H., een foto van verzoeker en K. H., de taskara van K. H., het kandidaatsformulier van K. H. en een schrijven van de politie en gemeente. Deze stukken werden echter niet neergelegd.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij deelnam aan een verkiezingscampagne in Kabul. Zo kan hij geen verklaringen afleggen omtrent de sfeer in Kabul tijdens de voorbereidingen van de verkiezingen, weet hij niets over de thema's en campagnes van andere verkiezingskandidaten en weet hij niet wie de verkiezingen uiteindelijk gewonnen heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Ook of zijn oom, aan wiens verkiezingscampagne verzoeker zou hebben deelgenomen, een zetel heeft gewonnen weet verzoeker niet met zekerheid, hoewel hij stelt begrepen te hebben dat zijn oom niet gewonnen heeft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarnaast weet verzoeker niet hoeveel kandidaten er verkozen konden worden, noch welke veiligheidsmaatregelen er precies werden getroffen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Bovendien blijkt verzoeker geen enkele notie te hebben van de veiligheidssituatie die verkiezingen met zich mee brengen. Tevens kan verzoeker geen concrete voorbeelden geven van problemen die werden veroorzaakt door de taliban tijdens de parlementsverkiezingen waaraan zijn beweerd oom, met hem als medewerker, zou hebben deelgenomen en stelt hij dat hij zich niets speciaals kan herinneren omdat hij in Laghman woonde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Hem vervolgens gevraagd naar problemen in Laghman stelt hij dan weer dat hij op dat moment in Kabul was en slechts kort terug in Laghman zou zijn geweest op het moment van de verkiezingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Gelet op de vastgestelde onwetendheid omtrent de verkiezingen waarbij verzoeker zelf aangaf hierin een rol te hebben gespeeld (hij heeft zijn oom geholpen bij diens verkiezingscampagne) en ten gevolge hiervan

dreigbrieven te hebben ontvangen, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het argument dat hij zelf niet politiek actief was en dat hij niet meer in het land aanwezig was toen de uitslagen bekend werden gemaakt, kan dan ook bezwaarlijk ter verschoning dienen. Van verzoeker die zijn deelname aan de verkiezingscampagne van zijn oom zelf aanduidt als oorzaak van zijn problemen (stuk 9, vragenlijst, p. 3), kan worden verwacht dat hij dienaangaande meer interesse zou vertonen en op de hoogte is van elementaire zaken.

Tevens stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat de taliban akkoord zouden gaan met een mensenruil tussen verzoeker en zijn vader, zonder zeker te zijn dat verzoeker ter plaatse aanwezig is en hem zo de kans geven om te ontsnappen. Het is dan ook geenszins logisch dat de taliban de vader van verzoeker zo maar liet gaan en dat deze later niet meer in de problemen zou zijn gekomen door simpelweg te stellen dat verzoeker niet meer in het land was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Daarnaast is het geenszins aannemelijk dat verzoeker stelt geen aandacht te hebben besteed aan de eerste dreigbrief die hij ontving van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij wel degelijk wist dat de taliban niet wou dat er werd deelgenomen aan verkiezingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker een brief van de taliban niet serieus zou nemen terwijl hij deelnam aan een verkiezingscampagne. Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots dat de taliban hem altijd al wouden rekruteren om jihad te voeren om zo in de voetsporen te treden van zijn vader die mujahedin was en dat zijn deelname aan de verkiezingscampagne slechts een goed excuus was om hem in te lijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13 en 15). Ook omwille van zijn kennis van het Engels zou verzoeker reeds in aanraking gekomen zijn met de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoeker stelt zelfs dat de taliban hem reeds eerder zou bedreigd hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker een dergelijk belangrijk element in zijn asielrelaas helemaal onvermeld heeft gelaten in zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit geenszins een nieuw element is daar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat hij voor de taliban moest gaan werken, stelt de Raad vast dat verzoeker dit enkel verklaarde in de context van de problemen die hij zou hebben gehad in het licht van de verkiezingen. Verzoeker heeft echter nagelaten te vermelden dat hij reeds voor de campagnevoering in aanraking zou zijn gekomen met de taliban en dat zijn deelname aan de campagne slechts een excuus was voor hen om hem eindelijk in te lijven. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er een duidelijke vooringenomenheid kon worden waargenomen van de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om in een normaal klimaat zijn asielrelaas toe te lichten, stelt de Raad dat dit geenszins kan worden aangenomen. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat het gehoorverslag van het interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn. De hierboven gedane vaststellingen zijn bovendien dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien kreeg verzoeker de kans om nog elementen toe te voegen op het einde van het gehoor, gaf hij aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen en formuleerde ook de raadsman van verzoeker hieromtrent geen enkele opmerking (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16).

3.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Aan de door verzoeker neergelegde dreigbrieven van de taliban kan bijgevolg geen enkele bewijswaarde worden verleend. Met betrekking tot de taskara van verzoeker stelt de Raad dat dit document slechts betrekking heeft op zijn identiteit, die hier niet betwist wordt. Wat betreft, de taskara van de vader van verzoeker, de lidkaart van Hezb-i-Islami van de vader van verzoeker, de werkvergunning van K. H., de taskara van K. H., het kandidaatsformulier van K. H. en het schrijven van de politie en gemeente stelt de Raad vast dat deze documenten slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook de door verzoeker neergelegde foto waarop hij samen met K. H. zou zijn afgebeeld is slechts een fotokopie. Bovendien kan uit deze onduidelijke foto geenszins opgemaakt worden wie hierop is afgebeeld. Overigens stelt de Raad vast dat geen van de documenten met betrekking tot K. H. voorzien is van een beëdigde vertaling. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kunnen

deze documenten niet in overweging genomen worden door de Raad. Hetzelfde geldt voor het schrijven van de politie en de gemeente. Wat betreft de door verzoeker neergelegde medische documenten van zijn vader en een foto van zijn vader in het ziekenhuis, stelt de Raad vast dat deze geenszins verband houden met het asielrelaas van verzoeker en bijgevolg niet dienstig zijn. Met betrekking tot de verkiezingspamfletten van K. H. en de beelden van een verkiezingsbijeenkomst op de door verzoeker neergelegde USB-stick, stelt de Raad dat geenszins betwist wordt dat K. H. heeft deelgenomen aan de parlementsverkiezingen in Kabul in 2010. Verzoeker is er echter geenszins in geslaagd om zijn familiale band met K. H. en zijn deelname aan de verkiezingscampagne van K. H. aannemelijk te maken. Waar verzoeker ten slotte ter terechtzitting stelt dat deze USB-stick beelden bevat van een trouwfeest in de familie waarop zowel hij als K. H. aanwezig zijn, stelt de Raad vast dat deze beelden niet terug te vinden zijn op de USB-stick, die enkel beelden van een verkiezingsbijeenkomst bevat.

3.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, heeft de middelbare school afgewerkt en spreekt Pashtou, Engels en een beetje Dari (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en stuk 10, verklaring DVZ, vraag 4, 8 en 14). Bovendien heeft verzoeker twee ooms die in Kabul wonen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in Kabul bescherming vroeg aan zijn oom, maar dat deze dit niet wilde inwilligen omdat hij zichzelf hiermee in gevaar zou brengen en dat de taliban hem ook zou vinden in Kabul, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te

creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE’s in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF